

Hoe worden we echt beter.

Voorkomen vraagt meer. Je afvragen hoe het komt en wat we kunnen doen om geen operaties, messen nodig te hebben om te genezen. Ik kan helemaal niet tegen naalden en snijden mensen, ik gruwel er echt van, vind het verschrikkelijk. Als we de beelden zouden zien en wat er gebeurt in ziekenhuizen op facebook zouden plaatsen, zouden we allemaal geschokt zijn. Ik vraag me af wat we echt willen. Er zijn al heel veel meer intelligente manieren van leven, met elkaar en met je gezondheid omgaan. Als het te laat is gaan we opereren, maar voorkomen is beter. En vooral het woord 'beter' vind ik een erg mooi woord, net als het woord verbeteren, zorgen dat het beter wordt, dat we beter worden. En ook het woord 'zorgen' vind ik erg mooi, je zorgen maken, voor elkaar zorgen is heel belangrijk in het leven.

Ik heb een trauma doordat mijn amandelen zijn weggehaald, een 'normale ingreep' wordt dat genoemd. Voor mij een bijna doodervaring, mijn stem, mijn zingen, mijn praten, sneller verkouden zijn, me daardoor minderwaardig voelen, alles lijdt eronder. Ingrijpen in je lichaam geeft altijd verstoring van de balans. Mijn moeder heeft mij op schoot genomen. Hoe is dat voor een moeder. Hoe kunnen we dat van een moeder vragen, hoe kunnen we dit kinderen aandoen. Sinds ik dat tot me door laat dringen ben ik gaan begrijpen waarom ik zo diep het gevoel heb dat dit niet de bedoeling kan zijn. Het krassen in mijn arm voor tbc, amandelen weghalen, vaccinaties, prikken voor verdoving ik kan er helemaal niet tegen, ik gun dat niemand.

Maar ook onderdrukken van ziekte door antibiotica is een verstoring van het zelfherstellend en zelfgenezend vermogen van je lichaam. Ik heb nu nog last van mijn oor doordat ik een oorontsteking meteen met antibiotica heb onderdrukt om op een begrafenis van een

vriendin te kunnen zijn. Door zelf een zware keelontsteking door te worstelen met hulp van mijn huisgenoten, kon ik daarna beter (is het mooie woord weer 😊) zingen en ben ik me gaan realiseren dat ik met praten ook veel verantwoordelijkheid had die soms te zwaar werd. We hebben daar met elkaar over gepraat en dat heeft meeg geholpen om meer balans in onze woongroep te krijgen. We zijn daar nog dagelijks mee bezig, de één doet veel meer aan communicatie dan de ander. Maar we willen dat wel meer in balans brengen, dat is voor iedereen beter (daar is het woord weer!). Ziekte is eigenlijk beter (willen) worden van je lichaam, je emoties en je geest. Dat niet verstoren maar ondersteunen is de weg naar genezing. Dat geldt voor heel veel, zelfs voor gedachtes. Het woord uitdenken is een mooie uiting daarvan.

Als we kunnen voorkomen dat we in mensen gaan snijden, krijgen we andere niet getraumatiseerde mensen. Ik kan me eigenlijk niet voorstellen dat een operatie, snijden in volwassenen, kinderen, baby's gebeurt zonder psychische en emotionele beschadiging voor zowel degene die het ondergaat als degene die het doet. Wat voor mensen zijn wij dat we zo met elkaar omgaan. Ik begrijp wel wat jij zegt en waarom je blij bent dat je geopereerd bent. Maar ik heb het echt over eerdere stappen, die daarvóór komen, het voorkómen dat dit gebeurt.

Ik zie het als oorlog en verdedigen. Ziekte bestrijden, daar zit het woord strijd in. Ik geloof echt dat het op een andere manier moet gaan. Zonder enig geweld, zonder verdoving, zonder chemische stoffen in je lichaam. De natuur heeft voor alles een oplossing en de menselijke geest is tot veel meer in staat. Er is al veel gaande op dat gebied. Daar ben ik ook mee bezig, hoe breng je je geest tot rust en gebruik je die om nieuwe ideeën te ontvangen, wegen te zoeken en te vinden die verder gaan dan we nu nog kennen.

We praten niet met een arts over hoe het is voor haar of hem om te snijden in jou en degene die het ondergaat kan ook niet zeggen dat zij of hij dat niet zou willen. Het is doodgaan of opereren, ziek blijven of opereren, zo wordt er gedacht, gesproken en gehandeld. Artsen verpleegkundigen praten niet met elkaar hoe ze zich voelen en of we niet kunnen voorkomen, dat ze dagelijks in mens moeten snijden.

Voor de machinist die een trauma heeft omdat iemand voor de trein is gesprongen, de soldaten uit de oorlog, mensen die een ongeluk hebben gehad, hebben we meer begrip dat ze getraumatiseerd zijn, dan ooit voor een arts of een patiënt die een operatie heeft gedaan of ondergaan. Het klopt niet, het is allemaal geweld en niet om beter te worden, nee, om door te kunnen gaan met geweld. Geweld roept geweld op. Net als suiker eten de behoefte aan suiker (is ook gif) oproept. Daarmee stoppen vraagt nadenken, een bewuste keuze, een 'nee' zeggen tegen alles wat ons maar uit balans brengt.

Dat begint bij de zwangerschap, geboorte en gaat verder doordat we ons gevoel niet meer toelaten en medisch kijken, vaccineren, naalden, opereren normaal zijn gaan vinden. We denken door alle hectiek en drukte niet meer: 'Is deze sneltrein echt wel wat we willen?' Mensen gaan het ziekenhuis in en zo snel mogelijk er weer uit, omdat de volgende alweer staat te wachten. Hartoperaties zouden voorkomen kunnen worden met cayennepeper. Dat doet de bloedvaten in een paar seconden weer opengaan. Een operatie op één plek is geen oplossing voor de disbalans in je lichaam, je emoties, je denken, je geest, je niet vrij voelen om jezelf te zijn. We zijn volgzaam en denken vaak niet meer zelf na, komen zelfs niet toe aan de gedachte dat we eigenlijk iets anders willen met ons leven. Ziek zijn is nu vaak de enige oplossing om radicaal iets anders te doen of ervaren in je leven. Dat is letterlijk een zieke oplossing, geen gezonde oplossing. We willen iets anders dat zou genoeg moeten zijn om veranderingen in gang te zetten.

Als iemand zegt ik moet roken, drinken, harde muziek, eten of seks hebben anders kan ik mijn spanning niet kwijt, zeggen we ook, dat moet anders kunnen. Spanningen, disbalans vragen om balans, rust. Meditatie, naar jezelf gaan, je lichaam voelen, je gedachtes mogen volgen, open staan voor nieuwe gedachtes, kan veel betekenen merken wij als woongroep in het vinden van oplossingen voor onrust, disbalans, frustratie en onvrede. Een erg leuke vraag is dan: 'Waar komen mijn gedachtes vandaan, hoe krijgen wij nieuwe gedachtes, ideeën en vinden we creatieve oplossingen?' Het kan dan toch haast niet anders dan dat wij wereldwijd verbonden zijn met elkaar en een hogere intelligentie ons weer met elkaar verbindt? Jezelf ruimte en mogelijkheden geven om open te staan en ideeën en gedachtes te ontvangen, voor 'spontane invallen', is heel belangrijk.

Als we echt geen geweld meer willen, ook niet meer willen snijden in mensen, de verdoving weghalen en echt voelen wat er gebeurt, pijn toelaten, komen we in een andere dimensie. Wat gebeurt er dan? Natuurlijk ben je dan kwaad op degene die pijn doet, in een vrouw snijdt, een borst weghaalt, omdat ze anders dood zou gaan aan borstkanker. Wie durft 'nee' te zeggen? Hoe kunnen we zo diep gedaald zijn dat we dat doen en laten gebeuren. Natuurlijk wil degene die in een ander snijdt dat niet. Maar we zijn zo geprogrammeerd dat we elkaar vertellen dat dat de (enige) juiste weg is. Ik geloof daar helemaal niet in en meer mensen. Ook klagen we dat we zoveel geld uitgeven aan de zorg. Ik denk dan doe het dan niet, je zult zien er komen prachtige oplossingen, ontroerende creatieve oplossingen, waarvan we zeggen wat mooi dat dat mogelijk is, hadden we dat maar eerder gedaan en laten we daarmee doorgaan.

Er blijken gelukkig al veel mensen te zijn die niet (meer) mee willen doen en andere wegen vinden. We lezen en horen heel graag de wonderen, de nieuwe manieren van genezen, door het zelfgenezend vermogen, kruiden, persoonlijke aandacht, met elkaar praten, je gevoel toelaten, mediteren, bidden, vasten.

Waar zijn de kinderen met hun spontaniteit gebleven? Wat doen we met alle creativiteit, ons gevoel, denken en intelligentie en voelen? Waarom vragen we hen niet om mee te denken, zij hebben niet de belasting van alle kennis en zo goed weten hoe alles moet. Wij kunnen hen helpen om ons te helpen weer vrij te kijken, buiten de gebaande en vaste paden te komen, los te komen van alles wat we 'horen te doen', 'weten' dat het 'zo moet en niet anders'. Zo komen er geen nieuwe ideeën. Die komen door eens iets te doen wat niemand verwacht, anders dan jezelf verwacht. Er zijn andere lagen, dimensies waar we ons voor open kunnen stellen.

Dan willen we het oude, het elkaar pijn doen, fysiek, emotioneel en geestelijk, ook in contact elkaar pijn doen, elkaar uitsluiten niet meer. Dan komen er vanzelf andere wegen in zicht. Als er alternatieven zijn, wil iedereen die maar al te graag. Zonder verdoving, zonder elkaar pijn te doen, in volle bewustzijn alles oplossen. Daar wil ik alles voor doen om dat mogelijk te maken, Dat vraagt praten, communiceren, met elkaar ervaringen en kennis delen, wereldwijd. Er zijn al zoveel mooie ervaringen. Ik hoop dat we elkaar nog meer gaan helpen om door te gaan en te blijven zoeken naar betere en mooie manieren van met elkaar omgaan, genezen, met gezondheid, fysiek, emotioneel en geestelijk bezig zijn.

Dat lukt ons als woongroep het best door te mediteren en met elkaar te praten over hoe we met elkaar om willen gaan, de intentie uit te spreken dat we elkaar geen pijn willen doen, wat natuurlijk wel dagelijks gebeurt. Maar daar willen we aan werken en dat is de eerste stap naar vrede en liefde. Wij voelen ons gezegend dat we de mogelijkheid hebben om hier elke dag, elke minuut mee bezig te mogen zijn. Ook al staan we voor ons gevoel aan het begin, gaan we nog niet met elkaar om zoals we dat zouden willen, we kunnen erover praten en dat is al heel veel.

Praten over liefde, vrede is anders dan er echt mee bezig zijn. Door dat wel te doen, ga je ook anders praten, reëler, echter, meer vanuit jezelf, vanuit wat je nu echt doet, hoe je dagelijks met jezelf en de ander omgaat en wil omgaan. Wij vinden dat heel erg de moeite waard en is de reden dat we al 10 jaar met elkaar wonen en werken en ook verder willen. Deze manier van omgaan met elkaar en alle moeilijkheden, ook de kleine irritaties, misverstanden meenemen is behoefte aan in deze vaak oppervlakkige schijnwereld.

Door de consumptie- en prestatie maatschappij, de haast en drukte komen we niet meer toe aan onszelf en weet bijna niemand meer wie die werkelijk is. Heel belangrijk dus om weer tijd voor ons zelf en elkaar te nemen met rust en natuur om ons heen, om jezelf te leren kennen, jezelf te zijn of worden. Ik heb vooral geleerd in ons samenwonen en samenwerken dat het heel belangrijk is en ook fijn is om te (mogen) beseffen dat je niet verder bent en hoeft te zijn dan je bent.

Ik heb steeds meer contact met mijn moeder en mijn oma en ben ervan overtuigd dat we geholpen worden vanuit andere dimensies om niet op te geven en te geloven dat wat je zoekt er allang is, maar wij het nog niet zien, zolang we er niet naar zoeken of aan toe zijn.

Ik ben iemand die altijd heel erg afstemt op wat de ander wil en 'aan zou kunnen'. Mijn (te) vriendelijk zijn, houdt me soms tegen te doen wat ik wil doen. Hoe meer ik gewoon mezelf ben, hoe meer ik doe waar ik hiervoor op aarde ben gekomen: echt andere wegen vinden. Liefde, zonder geweld, zonder naald of speld en dat rijmt 😊❤️.

liefs
Leonoor